

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 4805/05
31.01.2007. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: мр Јадранке Ињац, председника већа, Зоје Поповић и Јелене Ивановић, чланова већа, са саветником Љиљаном Петровић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца АА, против оспореног решења туженог Министарства финансија Републике Србије, Управа царина, Комисија за жалбе Управе царина 01/11 бр. У/П-488 од 20.5.2005. године, у предмету царине, у нејавној седници већа одржаној дана 31.1.2007. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ УВАЖАВА и ПОНИШТАВА решење Министарства финансија Републике Србије, Управа царина, Комисија за жалбе Управе царина 01/11 бр. У/П-488 од 20.5.2005. године.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца поднета против решења Царинарнице Нови Сад бр. У/П-272/05 од 24.2.2005. године, којим су измењени подаци у рубрикама 33 и 47 у ЈЦИ-Ј1 бр. 500022 од 15.11.2004. године, ЦИ за послове слободне царинске зоне Нови Сад, а тужилац обавезан да плати износ од 66.301,36 динара на име мање обрачунате и плаћене царине, по предметном царинском документу.

Тужилац у тужби оспорава решење туженог органа због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене закона. Наводи да је предметно возило - трактор марке "___", модел __, привремено увезао на основу закљученог уговора о закупу - лизингу, те да је све те чињенице пријавио а Царинарница прихватила, декларацијом за привремени увоз. Пошто је неспорно да се ради о увозу новог возила сматра да Царинарница није могла приликом обрачуна да возило претарифира "као употребљавано" те да износ царине обрачуна применом стопе од 20%, која важи за коришћено возило. Предлаже да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи.

Тужени орган изјашњавајући се на наводе тужбе, у свом одговору на тужбу остао је код разлога оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије, као неосновану.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе у смислу одредбе члана 39. став 1. Закона о управним споровима («Службени лист СРЈ» број 46/96), оценом навода у тужби, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, Врховни суд Србије је нашао:

Тужба је основана.

Основано се, по оцени Врховног суда Србије, тужбом указује да је у спроведеном царинском поступку неправилно примењен Царински закон, односно одредбе које се односе на привремени увоз робе.

Наиме, у поступку накнадне контроле Комисије Царинарнице тужени је нашао да је правилно утврђено да је за обрачун дажбина по члану 167. Царинског закона погрешно наведен тарифни став и да је привремено увезену робу, после годину дана употребе, требало сврстати у тарифни став 8701.90 50 00 Царинске тарифе, као «употребљавани трактор» са стопом царине од 20%, с обзиром да је одредбом члана 20. став 1. тачка 5. Царинског закона прописано да се износ царине и других увозних дажбина за робу за коју је настала обавеза плаћања царине утврђује према стању робе и по прописима који важе на дан подношења декларације за царинење, односно на дан доношења решења о обрачуна и наплати. Такође је оценио да је правилно утврђено да се царина и друге увозне дажбине, у смислу одредбе члана 167. истог Закона плаћају годишње, на износ од 20% од вредности која представља царинску основицу.

Међутим, по оцени Врховног суда Србије, у спроведеном царинском поступку није правилно утврђена вредност која представља царинску основицу, с обзиром да је утврђено као да се ради о новој, а не о употребљаваној роби.

Одредбом члана 173. став 2. Царинског закона прописано је да се царинска основица утврђује на основу члана 42. став 1. истог Закона, ако је царина наплаћена у смислу члана 167. тог Закона. Међутим, ову одредбу је могуће применити само у случају када се ради о роби која се привремено увози и користи под закуп, а за коју уговором о закупу није предвиђена могућност куповине.

Како је уговором о закупу - лизингу број 08-2003 од 20.11.2003. године, закљученим између закуподавца и тужиоца, као закупца, дата «правна могућност закуподавцу да предмет закупа преда на коришћење, са

могућношћу продаје», царинску основицу употребљаване робе требало је утврдити применом одредбе члана 42. став 2. Царинског закона, на основу цене нове робе умањене за проценат истрошености, што је у складу и са одредбом члана 20. став 1. тачка 5. Царинског закона, на коју се тужени орган позива у образложењу решења, а према којој се обавеза плаћања царине утврђује према стању робе на дан подношења декларације. У овом случају то је 15.11.2004. године, када је поднета декларација за обрачун царине и других увозних дажбина за период коришћења трактора од 12.11.2003. до 12.11.2004. године.

Са свега изложеног, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Врховни суд Србије је тужбу уважио и оспорено решење поништио, одлучујући као у диспозитиву пресуде у смислу одредбе члана 41. став 2. у вези са чланом 38. став 2. Закона о управним споровима, а у поновном поступку тужени орган је везан правним схватањем и примедбама суда изнетим у овој пресуди у смислу одредбе члана 61. истог Закона.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ

дана 31.1.2007. године, У. 4805/05

Записничар, Председник већа - судија,

Љиљана Петровић, с.р. мр Јадранка Ињац, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

ЈК